



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **R. M.**
bytem X
zastoupen JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D.
advokátem se sídlem Bašty 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, čj. MPSV-2026/75544-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 3. 2026, čj. MPSV-2026/75544-921, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Lukáše Prudila, advokáta se sídlem Bašty 8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Nejde podle nich o osobu, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, mentální postižení ani autistickou poruchu. Žalovaný však nevzal plně v potaz jednu lékařskou zprávu, kterou žalobce v odvolacím řízení předložil, a přiklonil se k méně

závažnému zhodnocení žalobcova stavu, aniž by se s lékařskou zprávou řádně vypořádal. To bude třeba v novém řízení napravit.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce podal dne 8. 9. 2026 žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Podle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu (*posudek IPZS*) však žalobce není osobou která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, těžkou nebo hlubokou mentální retardaci anebo autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Na základě tohoto posudku Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Brně (*úřad práce*) rozhodnutím ze dne 24. 11. 2025, čj. 606856/25/BM (*rozhodnutí úřadu práce*), žádost žalobce zamítl.
3. Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce odvolal. Žalovaný proto požádal posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí o nové posouzení zdravotního stavu žalobce. Posudková komise se ve svém posudku ze dne 23. 2. 2026 (*posudek MPSV*) ztotožnila se závěrem posudku IPZS. U žalobce se neprokázala těžká vada pohybového nebo nosného ústrojí, neboť neutrpěl amputační ztráty končetin ani jejich částí.
4. Žalobce následně dostal příležitost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toho žalobce využil a zaslal žalovanému spolu s vyjádřením lékařskou zprávu ze dne 16. 3. 2026 (*lékařská zpráva*). Podle této zprávy má být závěr posudkové komise v přímém rozporu s aktuální zdravotnickou dokumentací. Lékařská zpráva nově konstatuje například diagnózu G82.1 – *spastická paraplegie, středně těžkou paraparézu dolních končetin, svalovou atrofii a spasticitu, poruchu cití, nutnost chůze s čtyřkolovým chodítkem, riziko pádu a poruchu stability nebo funkční omezení mobility*. Posudek MPSV obsahuje vnitřní rozpory, když sám popisuje paraparézu dolních končetin, poruchu stability a nutnost opory při chůzi, avšak bez logického zdůvodnění uzavírá, že se nejedná o těžké funkční postižení. Takový závěr je proto nepřezkoumatelný a v rozporu s principy správního řízení. Žalobce proto navrhuje doplnění dokazování o lékařskou zprávu; vypracování nového posudku, případně jeho revizi a osobní vyšetření posudkovou komisí.
5. Správní spis následně obsahuje e-mailovou komunikaci ze dne 24. 3. 2026 mezi pracovníci žalovaného a předsedkyní posudkové komise, která vydala posudek MPSV. Pracovnice žalovaného předsedkyni posudkové komise žádala o zhodnocení, zda tu jsou důvody pro prominutí lhůty k předložení podkladů pro posouzení zdravotního stavu podle § 16a odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
6. Předsedkyně posudkové komise o dvě a čtvrt hodiny později odpověděla, že za sebe důvod k prominutí neshledává. Rehabilitační nález podle ní objektivizuje v podstatě již známé skutečnosti. Lékařská zpráva nově udává čtyřkolové chodítko pro lepší stabilitu, předtím se jednalo pouze o nízké chodítko nebo 2 francouzské hole. Snížená stabilita chůze byla samozřejmá a vyplývající ze zpráv doložených k posouzení. Na dolních končetinách je prokázána středně těžká paraparéza, čímž je logicky stabilita chůze narušena. Ačkoliv žalobce tedy nyní používá jinou kompenzační pomůcku, objektivně prokázaný stav je bez podstatné změny – tedy bez těžké parézy nebo plegie na dolních končetinách. V diagnostickém závěru je číselná diagnóza odpovídající spastické paraplegii, což je však

pouhé statistické označení diagnózy, neboť provedené vyšetření nadále prokazuje spastickou paraparézu středního stupně.

7. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 25. 3. 2026, čj. MPSV-2026/75544-921 (*rozhodnutí žalovaného*), odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce. K odvolání uvedl, že výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku na zvláštní pomůcky je taxativní. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvádí, že lékařskou zprávu *posudková komise* zhodnotila a neshledala ji jako důvodnou k vyhotovení doplňujícího posudku. Zopakoval pak obsah e-mailu předsedkyně posudkové komise (viz bod 6 výše). Žalovaný tedy dospěl k závěru, že úřad práce postupoval správně.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. **Žalobce** namítá, že žalovaný nevzal plně v potaz všechny předložené podklady a přiklonil se k méně závažnému zhodnocení žalobcova stavu, aniž by tento krok jakkoliv odůvodnil nad rámec odkazu na vypracovaný posudek. Rozhodnutí žalovaného, vydané na základě posudku MPSV, proto považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné.
9. Žalobce uvádí, že od roku 2010 trpí potížemi s páteří, které se od roku 2014 výrazně zhoršily. Podstoupil několik operací páteře, nicméně jeho potíže dodnes přetrvávají. Není schopen chůze bez opory, chodit může pouze za použití čtyřkolového chodítka a konstantně mu hrozí riziko pádu.
10. V lékařské zprávě je jako žalobcova diagnóza uvedena spastická paraplegie. Jeho pohyblivost dlouhodobě podléhá výraznému omezení. V běžném životě mu jeho postižení ztěžuje nejen dosažení běžných životních potřeb, ale i přístup k lékařům či rehabilitaci. Z toho důvodu požádal o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, které nezbytně potřebuje k obstarání svých životních potřeb. S ohledem na své postižení totiž nemůže bez pomoci využívat hromadnou dopravu či se po Brně přesouvat pěšky.
11. Jak již žalobce uvedl ve svém vyjádření k posudku MPSV, nezakládá se na nejaktuálnějších podkladech. Zaslal tedy žalovanému lékařskou zprávu, která výslovně stanovuje jeho diagnózu spastické paraplegie. Žalovaný ji ale v rozhodnutí zohlednil pouze tak, že se jedná o *statistické označení diagnózy*, a provedené vyšetření nadále prokazuje spastickou *paraparézu středního stupně*.
12. Žalobce také poukazuje na to, že lékařská zpráva uvádí „stř. těžká paraparéza DKK akcentována akrálně“ – tj. ačkoli jsou dolní končetiny jako celek paretické středně těžce, koncové části končetin jsou postižené intenzivněji. Jak již žalobce uvedl, lékařská zpráva jako žalobcovu diagnózu uvádí spastickou paraplegii. Žalobce upozorňuje, že *hranice mezi paraparézou a paraplegií není ostrá a některé případy se pohybují uprostřed těchto dvou diagnóz*. U žalobce navíc hraje roli skutečnost, že koncové části dolních končetin mají výraznější postižení než zbytek končetin.
13. **Podle žalovaného** posudková komise vycházela z veškeré podkladové a zdravotnické dokumentace, která byla dostatečná ke zhodnocení zdravotního stavu žalobce. Dospěla k závěru, že zdravotní stav žalobce není uveden v části I bodě 5 přílohy k zákonu o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (*zákon o poskytování dávek*). Příslušné závěry jsou v návaznosti na objektivizaci zdravotního stavu žalobce odůvodněny v posudku MPSV a následně též v rozhodnutí žalovaného, které uvádí, jakými podklady a úvahami se žalovaný a posudková komise řídili. V posudku i rozhodnutí

se přehledně uvádí, jaké skutečnosti při posuzování nároku žalobce mohly být zohledněny a aplikovány.

14. Žalovaný sděluje, že posudková komise měla lékařskou zprávu k dispozici, zhodnotila ji a neshledala ji důvodnou k vyhotovení doplňujícího posudku. Tento závěr je řádně zdůvodněn v rozhodnutí žalovaného.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Obecná východiska

15. Podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku obsahuje zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Ustanovení § 9 odst. 1 uvádí, že nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba se zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedeným v příloze zákona, a její zdravotní stav nevyklučuje přiznání tohoto příspěvku.
16. Podle § 9 odst. 2 tohoto zákona má nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jejíž zdravotní stav nevyklučuje přiznání tohoto příspěvku.
17. Za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se podle § 9 odst. 3 téhož zákona považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok. Zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání osobám se zdravotním postižením jsou podle § 9 odst. 4 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením v příloze k tomuto zákonu.
18. Podle části I. bodu 5 písm. a) zmíněné přílohy se za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na pořízení motorového vozidla se považují zdravotní postižení uvedená v bodě 1 písm. a), b), d) až i), l) a m), tj.
- anatomická ztráta obou dolních končetin v bércích a výše,
 - funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí,
 - funkční ztráta jedné horní a jedné dolní končetiny na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí,
 - ankylóza obou kyčelních kloubů nebo obou kolenních kloubů nebo podstatné omezení hybnosti obou kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí,
 - ztuhnutí všech úseků páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin,
 - těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina,
 - disproporční poruchy růstu provázené deformitami končetin a hrudníku, pokud tělesná výška postiženého po ukončení růstu nepřesahuje 120 cm,
 - anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně bez možnosti oprotézování nebo exartikulace v kyčelním kloubu,
 - anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování,

- anatomické ztráty horních končetin na úrovni obou zápěstí a výše nebo vrozené či získané vady obou horních končetin s úplnou ztrátou základní funkce obou rukou (úchopu a přidržování) závažně narušující posturální funkce těla,
19. Otázka, zda zdravotní stav žalobce naplňuje některé z kritérií uvedených v příloze, je odbornou lékařskou otázkou. K jejímu komplexnímu posouzení nemá soud (ani správní orgány) potřebné odborné znalosti. Z tohoto důvodu posuzuje zdravotní stav osob v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise žalovaného.
 20. Posudek je pak pro správní orgány rozhodujícím důkazem. Aby z něj však mohly vycházet, musí splňovat požadavky jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Nejvyšší správní soud ve vztahu k nakládání s posudkem v řízení dovodil, že „se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti.“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, čj. 6 Ads 143/2009-60, a ze dne 22. 10. 2009, čj. 3 Ads 48/2009-104).
 21. Soud pak hodnotí posudek jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 soudního řádu správního. Správní soud proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci (ne)přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku v první řadě ověřuje, zda posudek, o nějž se opírá napadené rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý.
 22. Z posudku musí být zřejmé, že posudkoví lékaři zdravotní stav posuzované osoby komplexně posoudili na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti diagnózy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, čj. 10 Ads 337/2016-33).

Nezohlednění lékařské zprávy

23. Soud předesílá, že rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Neomezuje ho tedy koncentrace předvídaná v § 16a odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
24. Žalovaný v tomto případě vyzval žalobce, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. V návaznosti na to mu žalobce zaslal spolu s vyjádřením lékařskou zprávu z 16. 3. 2026 (tj. před vydáním rozhodnutí žalovaného). Rozhodnutí žalovaného nicméně vychází z posudku MPSV, který byl zhotoven dne 23. 2. 2026, tedy ještě předtím, než proběhlo vyšetření žalobce, které zachycuje lékařská zpráva. V rámci odůvodnění rozhodnutí žalovaný pouze konstatuje, že při posouzení zdravotního stavu žalobce posudková komise vycházela z úplné a dostatečné zdravotní dokumentace a zjistila všechny zdravotní skutečnosti potřebné pro spolehlivý závěr. Dodává, že lékařskou zprávu *posudková komise* zhodnotila a neshledala ji jako důvodnou k vyhotovení doplňujícího posudku.
25. Ve správním spise je však založena pouze e-mailová komunikace mezi oprávněnou úřední osobou a předsedkyní posudkové komise. Ta reaguje na zaslání vyjádření žalobce a lékařskou zprávu a obsahuje zhodnocení předložené lékařské zprávy, které se stalo součástí

odůvodnění rozhodnutí žalované (viz bod 6 výše). Ačkoliv tedy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že *posudková komise* lékařskou zprávu zhodnotila a neshledala ji jako důvodnou k vyhotovení doplňujícího posudku, reálně se to nestalo. Nedošlo totiž ke zhodnocení lékařské zprávy posudkovou komisí, ale pouze její předsedkyní.

26. Soud připomíná, že podle § 16a odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který byl základem pro žádost žalovaného směrem k posudkové komise o zhodnocení, zda žalobci prominout lhůtu k předložení podkladů pro posouzení zdravotního stavu, zní:

„Orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 [posudková komise žalovaného – pozn. soudu] a § 8 [Institut pro posuzování zdravotního stavu – pozn. soudu] stanoví lhůtu, ve které posuzovaná fyzická osoba může předložit podklady k posouzení svého zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 a § 8; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy k předložení těchto podkladů. Orgán sociálního zabezpečení může zmeškání stanovené lhůty prominout; proti rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty není odvolání přípustné a toto rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. K podkladům předloženým po uplynutí stanovené lhůty se nepřihlíží.“

Pro tuto věc relevantní § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení pak zní:

„Ministerstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku Institutu posuzování zdravotního stavu; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.“

Oním orgánem sociálního zabezpečení ve smyslu § 16a odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení je tedy celá posudková komise. Tomu odpovídá i § 16b odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle kterého „[p]osudková komise ministerstva je schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnází většinou hlasů; při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy.“

27. E-mailová komunikace mezi oprávněnou úřední osobou a předsedkyní posudkové komise, která byla jediným podkladem pro závěr žalovaného o „zhodnocení“ nové lékařské zprávy posudkovou komisí, představuje pouze neformální interní sdělení, nikoli řádný posudkový úkon. Nemůže nahradit postup posudkové komise jako kolektivního orgánu, který má podle zákona posuzovat zdravotní stav žalobce nebo rozhodovat o prominutí lhůty k předložení podkladů pro posouzení zdravotního stavu.
28. Z obsahu správního spisu je tedy zřejmé, že se posudková komise lékařskou zprávou nezabývala. Jediným podkladem je e-mailové vyjádření předsedkyně posudkové komise, které bylo následně převzato do odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ve kterém ale žalovaný mylně uvádí, že to byla právě posudková komise, kdo ji zhodnotil, přičemž ji neshledala jako důvodnou k vyhotovení doplňujícího posudku. Už to zakládá rozpor rozhodnutí žalovaného se spisem, pro který je třeba ho zrušit.

29. Soud pak obecně souhlasí se žalovaným v tom, že číselné označení diagnózy nemusí být podstatné. Jak již řešil například Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. 6. 2023, čj. 41 Ad 6/2020-254 „[s]oud má za to, že není podstatný kód diagnózy, nýbrž samotný obsah jednotlivých lékařských zpráv a dalších dokumentů, které posudkové komise řádně zhodnotily.“ To však nebyl jediný obsah lékařské zprávy. Soudu se jako „poučenému laikovi“ zdají být na první pohled poměrně přesvědčivé argumenty, které žalobce uvedl v žalobě (viz bod 12 výše). K úplnému a přesvědčivému posouzení věci by tedy minimálně bylo třeba náležité posudkové zhodnocení těchto tvrzení posudkovou komisí v řádném složení.
30. Jak již soud výše nastínil, pokud posudek posudkové komise není dostatečně úplný a přesvědčivý, nemá závěr žalovaného, že u žalobce nejde o těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí nebo o jinou vadu uvedenou v § 9 odst. 2 zákona o dávkách, náležitou oporu ve spise.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 soudního řádu správního]. Žalovaného v dalším řízení váže závazný právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 140 Kč k rukám jeho právního zástupce.
33. Zástupce žalobce totiž učinil dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za každý z nich náleží právnímu zástupci žalobce po 4 620 Kč. Za tarifní hodnotu jednoho úkonu dle § 9 odst. 5 advokátního tarifu se totiž ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního považuje částka 88 000 Kč. Podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu pak sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 10 000 Kč do 200 000 Kč činí 1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000 Kč. Za jeden úkon právní služby ve správním soudnictví tak náleží nově 4 620 Kč. Režijní paušál podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 450 Kč.
34. Celkem je tedy za právní zastoupení žalovaný povinen na nákladech řízení nahradit částku 10 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího advokáta JUDr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 4. června 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce